

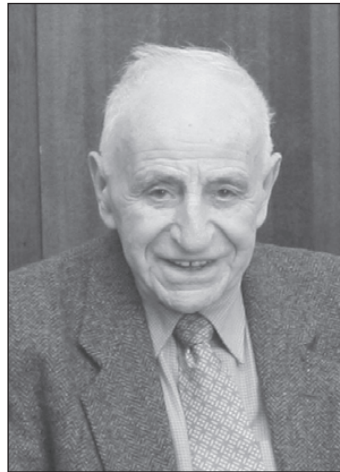
Doktor Andrzej Gądek (1921–2013)

Doktor Andrzej Jan Szczęsny Gądek urodził się 30 października 1921 r. w Warszawie. Ojciec Stanisław był lekarzem, dyrektorem Szpitala Św. Rocha, a matka Halina — tłumaczką z języków obcych. Oboje zginęli w czasie wojny.

W czerwcu 1939 r. Andrzej Gądek ukończył IV Państwowe Gimnazjum i Liceum im. A. Mickiewicza w Warszawie. Przez całą okupację przebywał w Warszawie, pracując jako robotnik w Fabryce Zabawek im. Sidorowicza. W sierpniu 1944 r. został wywieziony na roboty przymusowe do Austrii i tam pracował jako robotnik rolny do maja 1945 r., tj. do chwili zajęcia Austrii przez wojska amerykańskie. Po pobycie w obozach w Niemczech, w poszukiwaniu rodziny pojechał do Francji. W Paryżu przebywał przez rok. W październiku 1946 r. wrócił do kraju i został przyjęty na Wydział Lekarski Uniwersytetu Łódzkiego.

W czasie studiów pracował w Zakładzie Histologii i Embriologii jako młodszy asystent, a w 1952 r. został przeniesiony do Biblioteki Akademii Medycznej, gdzie do końca 1954 r. pełnił obowiązki kierownika. Dyplom lekarski uzyskał w maju 1953 r., a od września do sierpnia 1954 r. pracował równocześnie jako wolontariusz w II Klinice Chorób Wewnętrznych AM. Po przyznaniu Mu stypendium aspiranckiego przeniósł się do Zabrza, do Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej Śląskiej Akademii Medycznej, którego kierownikiem był prof. Kazimierz Dux. Po przeniesieniu Zakładu do Instytutu Onkologii w Warszawie jako młodszy asystent został zatrudniony w Zakładzie Biologii Nowotworów Instytutu Onkologii. Do Jego obowiązków należało między innymi nadzorowanie powstającej w tym czasie zwierzętarni.

Doktor Andrzej Gądek przepracował w Instytucie Onkologii 27 lat (1971–1998), był autorem i współautorem wielu publikacji. W 1976 r. był na półrocznym stypendium w Stanach Zjednoczonych w Boston University School of Medicine, współpracując z doktor Vaitukaitis, która jako pier-

wsza opracowała metodę oznaczania hCG przy użyciu przeciwciała przeciwko β -podjednostce (β hCG). Po powrocie do kraju kontynuował rozpoczęte tam badania, których efektem było wprowadzenie w Instytucie Onkologii nowej metody oznaczania hCG przy użyciu przeciwciała otrzymanego w prezencie od doktor Vaitukaitis.

Nasz Andrzej — tak zawsze Go nazywaliśmy — był pełen empatii, przeżywając nie tylko nasze problemy związane z pracą, ale również kłopoty domowe. Żywo interesował się sprawa-

mi naszych dorastających dzieci. Kiedy zbliżały się egzaminy do szkół, przynosił dla zdenerwowanych rodziców przykłady testów egzaminacyjnych zebranych z różnych źródeł, a młodzieży zafascynowanej jak On — żeglarstwem — przekazywał stare mapy nawigacyjne, książki żeglarskie oraz niezliczone porady.

Andrzej był osobą wyjątkową, niezwykle wrażliwą, koleżeńską i niezawodną. W latach naszej wspólnej pracy, jak również po przejściu na emeryturę, zawsze interesował się życiem Zakładu. Jego serce związane było na zawsze z Zakładem Markerów Nowotworowych. Do ostatniej chwili uczestniczył we wszystkich ważnych uroczystościach, jakie były przez nas obchodzone.

Podobnie jak my, bardzo ciepło wspominają Go koleżanki, i koledzy, z którymi dzielił zamiłowanie do żeglarstwa. Jedną z Jego koleżanek, mgr Joanna Piskorska, wspominając Andrzeja, pisała: „z zawodu lekarz, w rzeczywistości pasjonat sztuczniactwa, żeglarstwa, fotografii, pasjonat w relacjach międzyludzkich”.

Od początku istnienia Jacht Klubu PAN działał we władzach klubowych i jego statutowych komisjach. Był pomysłodawcą i projektantem proporczyka klubowego JK PAN. Wniosek o nadanie Andrzejowi Honorowego Członkostwa Jacht Klubu Polskiej Akademii Nauk, którego w 1966 roku był jednym z założycieli, zrodził się samorzutnie i został

przyjęty przez aklamację. Perfekcjonista, nadzorował remonty jachtów klubowych, angażując się w to bez reszty. Był dobrym duchem Klubu, nauczycielem i przewodnikiem dla wielu młodych, początkujących żeglarzy, ofiarując im swoje umiejętności, doświadczenie i wiedzę. Zawsze bardzo uczynny i pomocny, czuł się i był potrzebny ludziom, chętnie uczestniczył w prywatnym życiu kolegów z Klubu. Będąc już nie najmłodszym, dzielnie brał udział w obozach żeglarskich, gdzie często warunki były spartańskie, i zawsze świetnie tam się czuł. Dość późno odkrył uroki żeglarstwa morskiego, ale zdążył odbyć jeszcze kilka rejsów. Wszystkie swoje rejsy, zarówno mazurskie, jak i morskie, dokumentował na fotografiach. Za najlepsze zdjęcie z Mazur, zrobione przez kolegów klubowych, ufundował specjalną

nagrodę tzw. „jajo Gądka”. Kilka takich nagród znajduje się w posiadaniu kolegów. Był w Klubie osobą bardzo popularną, czego najlepszym dowodem byli liczni goście, którzy przybyli na 90-lecie jego urodzin zorganizowane przez Klub. Andrzej był najstarszym (wiekiem i stażem) członkiem Klubu.

W piątek 24 maja 2013 roku w Kościele św. Barbary, a następnie na spotkaniu zorganizowanym przez Jego syna Marcina, wspominaliśmy i żegnaliśmy naszego Andrzeja.

Prof. dr hab. n. med. Janina Kamińska
*Zakład Markerów Nowotworowych
Centrum Onkologii — Instytut
im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie
e-mail: kaminskaj@coi.waw.pl*

Dr n. med. Gizela Nowak (1931–2012)

Dr n. med. Gizela Nowak urodziła się w 1931 r. w Tucholi na Pomorzu, tam też w 1951 r. zdała maturę. Wymarzone studia medyczne ukończyła w 1958 r. na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie. Po odbyciu stażu podyplomowego w 1963 r. rozpoczęła pracę w Instytucie Onkologii przy ul. Wawelskiej jako wolontariuszka. Równocześnie podjęła starania o przyznanie stypendium doktoranckiego. Po jego otrzymaniu kontynuowała pracę w Instytucie Onkologii, odbywając kolejne staże do specjalizacji. W tym czasie opublikowała swoją pierwszą pracę naukową pt. „Pierwotny mięsak siateczkowy skóry” (*Nowotwory* 1966; 16: 155–161).

Dalsze Jej prace ukierunkowane były na zagadnienia raka tarczycy. Specjalizację II stopnia z radioterapii onkologicznej uzyskała w 1969 r.

W 1978 r. dr Gizela Nowak obroniła pracę doktorską pt. „Charakterystyka kliniczna różnych postaci raka tarczycy, ze szczególnym uwzględnieniem raka rdzeniastego”. Promoto-

rem była prof. dr hab. Ludwika Tarłowska. Troje recenzentów: prof. dr hab. Andrzej Kułakowski, prof. dr hab. Halina Glińska i prof. dr hab. Maria Dąbska, oceniło pracę doktorską dr Gizeli Nowak z najwyższym uznaniem. Stwierdzono, iż praca ta jest cenną pozycją w polskim piśmiennictwie onkologicznym.

Dr n. med. Gizela Nowak spędziła w Instytucie Onkologii całe swoje zawodowe życie — pracowała tam aż do chwili przejścia na emeryturę 30 grudnia 1999 r. Cały czas związana była z Zakładem Radioterapii przy ul. Wawelskiej. Została

odznaczona Srebrnym Krzyżem Zasługi w 1979 r., a odznaką „Za Zasługi dla Warszawy” — w 1983 r.

Za fachowość i życzliwość była ogromnie lubiana i ceniąca zarówno przez pacjentów, jak i kolegów. Odeszła po ciężkiej chorobie w dniu 8 listopada 2012 r.

Dr n. med. Anna Świerczewska-Strójwąs
*Warszawa
e-mail: anna.swierczewska7@gmail.com*